Ч. 185. Субота 31 (18) серпня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Скликане соймів краєвих. — Розділ моравскої краєвої Ради шкільної. — З Росиї. — Анґлійска престольна бесіда. — Стурдза о балканьскій справі. — Події в Марокку.

Патентом цісарским з дня 27 с. м. скликані сойми краєві долішної Австриї і Дальматиї на день 9 вересня. З Черновець доносять, що буковиньский сойм, як то виробила конференция буковиньского президента краєвого Бляйлєбена, буде скликаний на день 16 вересня. Проґрама робіт соймових вже виготовлена а сими днями має появити ся цісарский патент скликуючий той сойм.

На Мораві поділено краєву Раду шкільну на дві секциї: на ческу і німецку, котрі вже минувшої суботи уконституували ся і функціонують кожда окремо. Кожда секция становить сама про себе окреме тїло і складає ся: 1) з намістника або установленого ним свого заступника яко предсїдателя; — 2) з пять членів, виделеґованих видїлом краєвим. Членів тих вибирає видїл краєвий з терна, представленого членами видїлу краєвого відповідної народности а вибраний може бути той, хто має право бути вибраним до сойму; — 3) з репрезентанта столиці краю, міста Берна; — 4) з референта для справ адміністрацийно-економічних; — 5) з тих інспекторів краєвих, котрі мають право контролї над ческими або німецкими школами; — 6) з духовних: двох католицких, одного протестантского і одного жидівского; — 7) з трох репрезентантів учительства: одного для шкіл народних, другого для ґімназий а третого для шкіл реальних.

Послідні з'їзди монархів і міністри викликали серед росийскої суспільности рід якогось невдоволеня, котрому вираз дає „Нов. Время" висказуючи обаву, що Росия буде мусїла платати кошти за загальну згоду. Бо коли Франция одержує вільну руку в Марокку а Анґлїя укріпляє щораз більше своє панованє в Єгипті, то може се дїяти ся лиш за згодою Німеччини, котра за то дістане відповідну нагороду. Тою нагородою може бути лиш фінансова поміч при будові баґдадтскої зелїзниці і німецкий вплив над Босфором. В обох случаях розходить ся о інтереси Росиї. Може бути, що сю справу порушувано на з'їздї в Свінемінде, але росийске публичне мнїнє мусить бути о тім ясно повідомлене, так само як і не досить того, що міністерство для справ заграничних подало до відомости лиш дословний зміст заключеної межи Росиєю а Анґлїєю угоди, о котрій можна би було й без того довідати ся; треба було також оголосити й звіт про хід переговорів, щоби було ясно, що угода не жадає за великих жертв від Росиї.

Военний суд в Петербурзї видав вчера в полудне вирок в процесї заговірників. Силою того вироку признані: Никитенко, Сїнявский alias Пуркін і Наумов виноватими чинних приготовлень до замаху на житє царя і засуджені на смерть через повішенє. Чотирох обжалованих признано виноватими утвореня орґанізациї, маючої на цїли звалене дотеперішного порядку державного і засуджені на роботи примусові а то 3 обжаловані по 8 лїт, 1 на 4 роки, 5 дальших признано виноватими підпираня заговірників і засуджено на заточенє та на утрату всїх прав а 6 обжалованих між тими адвоката Феодорова і єго жену увільнено.

Анґлїйска престольна бесїда, котрою закрито в середу анґлїйский парлямент, констатує передовсїм тревало дружні відносини Анґлїї до всїх держав. Дальше каже король: Моє правительство одушевлене бажанем причинить ся на всякий можливий спосіб до удержаня мира. Оно заключило з іспаньским правительством угоду для охорони спільних інтересів в тій части Середземного моря і Атлантийского океана, в котрій оба краї мають свої інтереси. — На запрошенє Росиї вислав король делеґатів на кон-

4)

ОПОВІДАНЯ ЗІ ВСХОДУ.

4. Капітан Канаіджа.

(Дальше).

Капітан приказав зараз змінити напрям корабля, але то прийшло ся дуже трудно. По кількох минутах здавало ся, мов би корабель вже пропав; ані керма ані шруби не хотїли слухати. Тодї прискочив капітан Канаіджа сам до керми і по великім напруженю удало ся єму корабель навернути так, що він міг тепер догіднїйше поплисти.

Лїкар і кілька моряків підняли тяжко зраненого кадета і знесли єго з командантського містка до каюти. Небавком опісля дав лїкар Канаіджі знати, що рана кадета єсть тяжка і що треба приступити до операциї, котра однак мусить безусловно відбути ся до 10 або 12 годин в присутности кількох лїкарів, бо в противнім случаю грозить молодому чоловікови неминуча смерт.

— Робіть, що можете — сказав Канаіджа а лїкар побіг назад до зраненого, підчас коли капітан заняв знову своє становище на містку а на місце кадета покликав до себе першого керманича.

— Як гадаєте, чи плисти нам наперед чи вертати назад? — спитав Канаіджа керманича.

— Я тої гадки, капітане, що було би найлїпше, як би ми зараз завернули. Виконати приказ просто неможливо. Серед такої бурі не видержить ніяке судно... Росийскі перевозові кораблї певно поховали ся в якійсь пристани. З нашими ушкодженими машинами не можемо доплисти до означеного місця на півночи від Матсу. Коли зволите, капітане, згодити ся на мою гадку, то кажу, що я певний того, що й тамтї кораблї завернули. А до того ще наш корабель має, як я переконав ся, щелину, котра ледви чи зможе довго ставити опір ударам води.

— Перейміть на кілька хвиль команду, піду подивити ся, що там дїє ся зі зраненим — сказав Канаіджа.

Коли він зайшов до каюти, побачив там Фусумару лежачого без памяти на постели. Лїкар і два асистенти прикладали єму студені оклади і старали ся охоронити недужого від потрясеня, яке викликував корабель, котрим кидало на всї боки.

— Коли не зробить ся операциї, то кадет пропав — сказав лїкар поважно. — Шкода би так молодого чоловіка. А операция може єго напевно виратувати.

Канаіджа дивив ся на лице лежачого без памяти Фусумара. Як же дуже пригадували тоті красні молодечі черти єго лиця красавицю Гару! Та й она буде виглядати така блїда і страдаюча, коли їй дадуть знати про смерть єї брата, котрого она так дуже любить.

Фусумаро безусловно пропавший, скоро корабель не верне зараз до Сасебо. При вітрі догіднім для повороту можна там станути за 5 до 6 годин... Але коли би не вернули разом з „Шарануї" також і тамтї другі кораблї, що були з ним вислані... тодї... Канаіджа знав дуже добре, що єго чекає!

Він ще раз подивив ся на Фусумара і вернув відтак назад на командантский місток. Північно-всхідний вітер дув все ще з такою самою силою, що й перед тим і не пускав „Шарануї" наперед.

— Завертаймо скоренько — сказав капітан до керманича. — Вітер і филї сильнїйші від нас! Та й я того погляду як і ви, що тамтї другі кораблї вернули ся.

Коли залозї корабля сказали, що „Шарануї" буде вертати, всї аж лекше відотхнули. Скорше як коли небудь посувало ся судно гнане вітрами і небавком по півночи прибуло до Сасебо а ясно осьвітлені сиґнальові слова дали команді маринарскій знати, що „Шарануї" вернув внаслїдок шаленої бурі. Даного приказу не можна було виконати.

Фусумара ще тої самої ночи перенесли на беріг, де в лазареті відбула ся зараз на нїм операция. За годину опісля дали капітанови Канаіджа знати, що зраненому не грозить вже ніяка небезпечність.

Аж тепер положив ся Канаіджа спочивати. Залозї позволив він був вже давно піти на тяжко заслужений спочинок.

*

Досьвіта роздав ся на корабли пронизуючий свист і залога станула до роботи.

Капітан Канаіджа стояв на командантскім містку і придивляв ся, як на корабли робили порядок і направляли єго, бо поклад був ще вкритий грудками леду та лежали на нїм по-

ференцию в Газі і має надію, що вислідом конференциї буде заключене угоди, котра зменшить муки війни і забезпечить мир в сьвіті. — В Індиї проминаючі трудности не знеохотили правительства укладати пляни для поліпшеня адміністрацийної машини і пороблено вже кроки, щоби забезпечити участь і раду індийских членів в індийскій раді державній — Король висказує відтак надію, що заведене самоуправи народної над рікою Оранье доведе кольонію до добробиту і вдоволеня а наконець згадує про реорґанізацию военної сили через заведене шість великих дивізий і переобразованя помічних сил в другій лінії армії.

„Polit. Korr.“ подає розмову свого репрезентанта з румуньским президентом мінїстрів Стурдзою підчас побуту румуньского короля у Відни. Стурдза так висказав ся о балканьскій справі: Відносини Румунії і Грециї суть тепер на найліпшій дорозї стати знову нормальними. Взагалї треба дуже жалувати того, що між обома державами прийшло до зірваня дипльоматичних зносин. Стурдза буде завсїгди старати ся о то, щоби уникати всїх непорозумінь у відносинах до других країв. В Македонії треба передовсїм держати ся засади рівноправности всїх народностий. Що до Куцуволохів то не можна тим менше робити виимки, бо преці Порта признала їх за окремий нарід. Некористний осуд реформової акциї Австро-Угорщини і Росиї не єсть оправданий. Тота акция може лиш поволи набрати значіня і треба терпеливости та витревалости. Президент мінїстрів осудив енерґічно всяку підпомогу давану із заграниці ватагам для переведеня народних аспіраций в Македонії. Наконець порушив президент мінїстрів також і румуньску справу аґрарну та зазначив при тім, що консервативні елементи в Румунії, котрі під сим взглядом богато провинили ся, будуть тепер льояльно підпирати правительство в справі реформ аґрарних.

Чутка о убитю Марокканьского султана Абдул Азіса не потвердила ся доси. То лиш одно певне, що его положене у Фезї єсть дуже прикре. Султан хотів виїхати до Рабата, але неможе рушити си з міста, бо зворохоблені племена змовили ся, щоби єму заступити дорогу до Рабату і не пустити. Султан вислав 2000 їздців до міста Сфру, віддаленого від Фезу шість годин дороги, котре держать тепер в облозї кілька берберских племен. Мулей Гафід, другий султан, виїхав вже з Маракеша до Саффі. Жителї сего міста приняли вість о его проголошеню султаном з великим одушевленєм, але після звичаю не стріляно, щоби сусїдні племена не гадали, що то неприятель бомбардує місто.

розкидані кусні поломаних щоглів. Звичаєм мореплавців споглядав він в далеку даль та не спускав з ока в'їзду до пристані.

Нараз сягнув рукою по дальновид, який знаходив ся завсїгди в неперемакаючім футералі під рукою на командантскім містку, бо аж таки не міг своїм очам вірити: „Аказукі“, один з висланих против Росиян кораблів, запливав до пристані а зі всїх его коминів виходив густий дим. Канаїджі не могло то помістити ся в голові. Він дивив ся і дивив ся аж ось прочитав виразно сиґнальове письмо, котре червоними буквами звіщало: „Даний приказ виконано!“

Якийсь дивний усьміх пересунув ся по лици Канаїджі.

Зі всїх кораблів, стоячих в пристани, понесли ся голосні оклики повитаня, та й залога на „Шарануї“ крикнула й собі, всї повитали побідителів, котрим удало ся доплисти аж до неприятеля.

„Сасанамі“ і „Акебоно“ стали ся очевидно жертвою шаленої бурі, бо инакше були би вже й они явили ся в пристані.

На корабли адмірала Тоґо показав ся сиґнал, котрий велів командантови корабля „Шарануї“ явити ся безпроволочно на адміральскім кораблі.

Капітан Канаїджа пішов до своєї каюти, отворив шуфляду свого простого стола до писаня, в котрій звичайно держав листи і важні письма. Впорядкував тоті письма, відтак виймив листи, засушені цьвіти, кокардки і тим подібні дрібниці, які єму дарували на памятку, пішов з тим до передїлу, де містять ся машини, казав собі отворити місце, де під кітлами горить огонь і кинув всї тоті дорогі єму памятки в огонь. Відтак вернув назад, закликав свого слугу Чакурато і сказав: „Прилагодь все, щоби я в даній хвили міг піти з корабля“.

Чакурате заціkавлений видивив ся на капітана а відтак поклонив ся низько на знак, що зробить, як єму приказано.

Канаїджа вернув на командантский місток і наставив дальновид на адміральский корабель Тоґа. Якийсь моряк вимахував на нім двома малими хоругвками. Моряк, що давав сиґнали, сповіщав: „Ґенеральна команда має капітанови „Шарануя“ подати щось до відомости“. Канаїджа усьміхнув ся і дав морякови знак, що зрозумів. Зараз по тім прочитав крізь дальновид сиґнальові слова на адміральскім кораблі: „Командант „Шарануя“ нехай явить ся зараз у команданта ескадри“.

Капітан Канаїджа казав зараз відповісти: „Зараз прийде!“

Відтак вернув назад до каюти, опоясав ся польною лентою, замість шаблї припняв собі старий, вже кількасотлїтний меч, котрий переходив в его родинї звичайно на найстаршого сина, а коли явив ся знову на покладї, стояла вся залога без его приказу в рядах і салютувала єму. Канаїджа повів очима по всїх людех, відтак подякував всїм, салютував, устиснув мовчки керманичеви руку і вийшов з корабля з незмінним японьским усьміхом на устах. На долинї ждала на него лодка, що поплила з ним до адміральского корабля.

На корабли адмірала Тоґо дожидав вже команданта „Шарануя“ шеф штабу. Він приказав завести команданта до своєї каюти, де повитав его чемним, кождому образованому Японцеви питомим усьміхом. Показав рукою на стоячу на столі посудину, на котрій лежали папіроси та й сам сягнув за одним. Рука капітана не задрожала, коли він сягнув по папірос, противно, показала ся певнїйшою як коли небудь, коли сягнув нею по сірнички, засьвітив один з них і подержав шефови та аж опісля сам закурив папіроса. Шеф ґенерального штабу заложив руки на груди, зробив кілька загальних заміток о поганім веремни, висказав надію, що то мусить незадовго змінити ся і наконець додав мов би лиш мимо ходом і зовсїм байдужну замітку:

— От що я мав вам ще сказати, капітане Канаїджа: маю вам в імени адмірала подати до відомости, що маєте зложити команду „Шарануя“ і що ви призначені на вартового офіцира на брандері [1]) „Укушіма“.

Канаїджа поклонив ся а з его лиця не щез анї на хвильку чемний усьміх.

— До звиданя! — сказав шеф ґенерального штабу і подав капітанови руку.

Капітан взяв з повною почестию за подану руку а коли почув сильне устиснене свого старшого, не міг вже здержати ся, щоби нагло не почервонїти ся дуже; він поклонив ся знову низонько і вийшов певним кроком та з піднесеною головою з каюти.

(Конець буде).

---

[1]) Слово нїмецке і анґлїйске, означає старий корабель призначений до підпалюваня та висаджуваня у воздух ворожих кораблів або до загарасованя пристані.

Новинки.

Львів, дня 30-го серпня 1907.

— Перенесеня. П. Намістник яко президент галицкої Дирекциї лїсів і домен державних у Львові переніс люстратора лїсів Алоїс. Свободу зі Львова до Княждвора і управителїв лїсів: дра Володисл. Буржиньского з Ясеня до Гриневи, Люд. Тепа з Гриневи до Станиславич і Вікт. Костеркевича з Поляниці до Ясеня та призначив новоіменованих управителїв: Вит. Рошковского до Поляниці, Едв. Лїсовского до Дирекциї у Львові і Ст. Кумора до Рипянки.

— Вписи до „Висшого Музичного Інститута“ у Львові почнуть ся дня 30 серпня і будуть продовжати ся до 15 вересня. Канцелярия „Інститута“ приймає елевів 30 і 31 серпня в годинах від 3—5 по полудни. В слїдуючих днях години урядові будуть оповіщені на дверах входових до льокалю „Інститута“. Лекцийний плян „Інститута“ уложений на взір музичних консерваторий австрийских. Наука гри на всяких інструментах подає ся елевам тричи в тиждни, головно в годинах пополудневих. Всї професори „Інститута“ суть вповні квалїфікована до поодиноких предметів науки. Дотеперішні елеви „Інститута“ платять при вписї крім належности за перший і послїдний місяць 1 корону на біблїотеку. Нововписані елеви платять 4 К вписового і відповідну належність за науку. На висші роки науки можна бути принятим по зложеню вступного іспиту, який відбуде ся дня 16 вересня. Шкільна оплата на двох перших роках науки гри на всяких інструментах виносить річно 75 К; на третім роцї науки — 90 К, на дальших роках степенує ся о 30 К річно. Оплата за науку сольового співу виносить в першім роцї науки 120 кор Оплата за науку теориї музики і хорального співу виносить річно 60 К. Елеви „Висшого Музичного Інститута“ побирають науку теориї музики, гармонії і історії музики даром. Льокаль „Інститута“ находить ся в домі при Вірменьскій улици ч. 2 на І поверсї і складає ся з 5 сьвітлих комнат з великою салею для домашних продукций елевів. Продукциї ті враз з квалїфікациями відбувають ся в місяцях грудни, цьвітни і червни. Рік шкільний починає ся 16 вересня і триває до 30 червня. В минулім, шкільнім роцї було вписаних елевів 119, з яких 101 піддало ся річному іспитови. Число се є доказом, що наша суспільність відносить ся до „Інститута“ з повним довірєм. Дирекция „В. Музичн. Інститута“ має надію, що в текучім роцї число елевів зросте та що іменно шкільна молодїж схоче віддати ся плеканю гри не лише на фортепяні і скрипцях але і на других орхестральних інструментах. — Анатоль Вахнянин, дир. „В. Муз. Інститута“.

— З'їзд рабінів. В Судовій Вишни вібрало ся дня 27 с. м. около 500 рабінів з цїлої Австро-Угорщини, а між иншими приїхав також і славний садаґурский чудотворець. З'їзд той скликали рабіни з Чорткова і Белза, котрі також і проводять разом з прешбурґским рабіном Шрайтером нарадам, які відбувають ся в божници наймленій в тій цїли за 1000 К. Крім рабінів-староврів або т. зв. хасидів явили ся также і поступові рабіни під проводом рабіна з Ряшева дра Левіна. До міста найшло множество Жидів з ріжних сторін краю, а в наслїдок того настала нечувана дорожня всїлякиx арикулів поживк. Для удержаня порядку і з обави, щоби не прийшло до яких авантур межи староврами а поступовцями, стереже божниці жандармерия.

— Огні. В Конотопах, сокальского повіта, вибух оногди огонь і знищив до години 6 селяньских загород загальної вартости звиш 10.000 К. Шкода була ледви в пятій части обезпечена.

— Смерть від грому. З Рави рускої доносять: Оногди підчас бурі вдарив грім у Вербици в стодолу господаря ґрунтового Матвія Стека і вбив Михайла Охріва, тамошного селянина, котрий сховав ся був перед бурею до стодоли.

— Другий великий фестин устроює львівске товариство руских слуг і зарібників „Сила“ в реставрацийнім городі п. Яхніцкого при ул. Жовківскій зараз за рампою зелїзниці. Се товариство уміло собі до тепер придбати понад 300 членів, а є в Бозї надія, що з часом згур-

тує коло себе все руске робітниче населенє міста Львова. Та, щоби могло як слід розвивати ся, потребує передовсім сильної материяльної основи. І от тому в неділю устроює з черги вже другий великий фестин. Початок о 3 год. по полудни. Вступ 15 крайцарів.

— **Самосуд.** В селї Васильковї, винницкого повіта, на російскім поділю постановили селяни внаслідок частих крадежий дати собі само раду зі злодіями. Одної ночи, якраз о півночи, зачав нараз бити церковний дзвін на трівогу і небавком збігло ся около 400 селян та привели тих, котрих підозрівали о крадіж. Лиш з трудом удало ся місцевому сьвященикови успокоїти селян і намовити, щоби розійшли ся. Але на другий день зібрали ся они знову і зачали бити злодіїв. Кождий з присутних старав ся вдарити злодія лиш раз але гаразд а коли хто не хотів бити, то другі его били. В той спосіб побито кількох людий так, що они на дригий день померли а кількох треба було відставити до шпиталю.

— **Нещаслива пригода трох служниць.** В Зимній водї під Львовом перебувають від кількох недїль три львівскі родини: Данельскі, Шапіри і Людмерери а з ними виїхали також і їх служниці: у перших Петронеля Ґурна, у других Розалія Цукеркандель а у третих Мария з назвиска незнана. В середу по полудни о 4 год. коли пані тих служниць по купели посїдали на лодки і зачали плавати по ставі, служниці хотїли і собі ужити тої розривки, отже відвязали якусь лодку, посїдали і поплили на став. Не добачили однак, що лодка дірава. Коли вода чим раз більше зачинала напливати до лодки, они вичерпували еї руками, гадаючи, що перепливуть через став. Нараз роздав ся страшенний крик і лодка зі служницями перевернула ся накриваючи всї три собою. Одна з потапаючих, Цукеркандлївна, уміла плавати і пустилась плисти до берега: обі другі якийсь час кликали о поміч а наконець замовкли і потонули. Цукеркандлївна допливала вже до берега, але сили еї опустили та й она утопила ся. Аж в пів години по тім нещастю приведено зі стациї трох людий, що уміли плавати, але вже було очевидно за пізно. Тїло Цукеркандлївної знайдено зараз при березї а тїла тамтих других аж по спущеню ставу. Тїла нещасливих зложено в трупарни в Руднї.

— **Ізза грибів.** В Дубівцях, станиславівского повіта, стала ся сими днями така сумна подія: Два селяни, Кердяк і Опорский, вибрали ся на гриби до ліса належачого до монахин званих Шаритками. В лїсї стрітив їх побережник Франц Кешман, кинув ся на них і почав виривати Кердякови торбинку з грибами. Кердяк вирвав торбинку з рук побережника і почав втікати, а Кешман не надумуючись богато вхопив дубельтівку і стрілив за втікаючим та впакував ему цїлий набій в крижі і в плечі так, що Кердяк зранений на смерт повалив ся зараз на землю. Опорский тимчасом втік а стрітивши патролюючого жандарма, розповів єму, що стало ся. Пішли отже Кердякови на поміч. Случайно переїздив туди і якийсь лікар та подав поміч зраненому, котрого відтак привезено до дому. Жандарм тимчасом пішов до помешканя Кешмана, щоби его арештувати і застав его якраз в хвили, коли він лагодив ся до втечі. Дубовецкі селяни довідавшись, що стало ся, так були розлючені, що готові були на побережнику зімстити ся на місци і лиш жандарм з великим трудом его оборонив. Арештованого відставлено до суду в Галичи. На другий день приїхала судово-лікарска комисія. В дві години по скінченю чинности комісиї Кердяк помер.

— **Неурожай причиною самоубийства.** Оногди доносили ми коротко про того якогось Мадяра, що хотів динамітом смерть собі зробити. Угорскі ґазети подають тепер докладнїйшу звістку про то ориґінальне самоубийство: Господар ґрунтовий з Четнек, Ґеза Матоляй, сїв собі в ночи над берегом Дунаю, недалеко парляментарного будинку в Будапешті, вложив в рот довгий на 6 центиметрів а грубий на $1^1/_2$ центиметра динамітовий патрон і підпалив люнт. Патрон вибух в гору а не знаходячи нігде опору не убив Матоляя, лиш відорвав ему кусень носа і трохи шкіри з лиця. Самоубийник пустив ся відтак до міста і зайшов аж на улицю Золтан і там упав на землю. Якраз в хвили, коли він вже другий патрон пхав собі до рота, надійшли поліцаї, котрі зачувши вибух, пустились були за самоубийником. Они вирвали ему патрон і завели на поліцию, де самоубийник зізнав до протоколу, що перед чотирома днями згриз ся так дуже неурожаєм, що постановив собі смерть зробити. Взяв отже патрони і готївку, яку ще мав, пішов до міста і пив тут цїлий день, щоби ще раз перед смертю добре упити ся і набрати відваги до самоубийства а відтак пішов над Дунай, де ему однак его плян не удав ся. Матоляя відставили відтак до шпиталю.

Телеґрами.

Відень 30 серпня. Архікн. Фридрих вернув вчера в ночи з кількатижневої інспекцийної подорожи з Живця.

Касаблянка 30 серпня. (А. Гав.). В арабскій части міста вибух огонь, котрий знищив сотки домів. Мало займити ся від якоїсь пригоди.

Льондон 30 серпня. До „Tribun-и“ доносять з Танґера, що там помер претендент Єль Роґі.

Париж 30 серпня. До „Temps“ доносять з Танґера, що Єль Омар, могучий каїд округа Абд Аїяса признав Мулея Гафіда султаном. Єль Омар вибрав ся до Маракеша.

Венеция 30 серпня. Приїхав тут президент міністрів бар. Бек з женою.

Софія 30 серпня. Вчера вечером відбув ся в палатї ґалевий обід, підчас котрого прибув до палати величавий похід зі смолоскипами. Князеви зроблено овацию.

Оттава 30 серпня. Новозбудований міст завалив ся. Мало згинути 50 людий. Після иншої вісти число убитих має виносити 250.

Париж 30 серпня. До „Matin“ доносять, що число Марокканців, стоячих під Касаблянкою виносить 10.000. — „Echo de Paris“ довідує ся з доброго жерела, що Анґлія, Німеччина і всї держави годять ся з поглядами Франциї і Іспанії, що Марокко мусить звернути кошти воєнної виправи і страти, які потерпіли Европейці.

Париж 30 серпня. Адмірал Філїбер телеґрафує, що політичне положенє єсть незмінене. Із Саффі і Моґадора не виїхав анї один Европеєць, мимо того, що корабель „Анатолїя“ стоїть до розпорядимости. Марокканці заатакували оногди табор в Касаблянка, але їх відперто.

Льондон 30 серпня. До Morning Post доносять, з Танґеру під вчерашною датою, що тамошна залога одержала приказ вирушити під командою міністра війни до Фезу.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

ІПОЛИТ СЛИВИНЬСКИЙ

Спілка промислова і будівляна з огр. пор.

виpабляє і має в занасї

в своїх фабриках виробів церамічних в Дрогобичи і в Ряшеві

1. дахівки толочені фельцовані (францускі)
2. дахівки тягнені фельцовані, 3. карпівки,
4. цегли всілякого рода, як дуті фасонові, складинові, звичайні і т. д.
5. дрени і всілякі инші вироби церамічні

Річна продукция 15,000.000 штук.

Товар доборовий. Ціни уміpковані.

Замовленя приймає: Бюро централъне Спілки: Львів, Кадецка 6, ч. тел. 528.
Управительство фабрики в Дрогобичи і в Ряшеві.
Спілка кредитова будівничих: Львів, Гетманьска 12, ч. тел. 686.

Не вільно

криги хат анї ґонтами, анї соломою, такий закон ухвалив галицкий Сойм, а Найяснїйший Пан уже его підписав.

Тому крийте дахи цементовими дахівками, які є найлїпші, найтревалїйші і найдешевші.

Машини до дахівок продає найдешевше перший руский

Комісово-торговельн. Дім в Коломиї,
ул. Костюшка ч. 28.

Пишіть зараз!

Купуйте у своїх!

Інсерати

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзниці

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

Головна Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).